

SpiNeT

Postbus 48, 6590 AA Gennep
secretariaat-cssp@missie-geest.nl
www.missie-geest.nl
IBAN NL72RABO0116166444
BIC RABONL2U

SPIRITIJS NEDERLANDS TIJDSCHRIFT

Jaargang 77 no. 1

januari-februari 2022

Meer dan ooit hunkeren de mensen
naar een bevrijder
die de weg kan wijzen
naar het ware geluk
en de echte zin van het leven.
Wij mogen God wel heel dankbaar zijn
dat hij onder ons kwam wonen
om ons te laten zien
hoe wij de tekenen
van deze tijd moeten verstaan.

Preek op nieuwjaarsdag 2022
Marcus 4, 35-41 De storm op het meer

Vandaag vieren we Nieuwjaar. Maar erg feestelijk is het niet. Zo'n beetje overal in de wereld, zelfs hier in Nederland, gaat het er grimmig aan toe.

Als vreugde verandert in platte pret, blijft er van een echt feest weinig over. Geen echt feest zonder hoop en uitzicht, zonder echte verbondenheid.

In deze tijd van Kerst en Nieuwjaar kunnen we denken aan oude christelijke symbolen: een anker, de morgenster, het schip dat de opvarenden veilig thuisbrengt, de roerganger, de sterre der zee.

Dat brengt me terug naar die nooit eerder geziene zegen Urbi et Orbi op 1 april 2020, in de eerste maanden van de pandemie.

Die was als een universele bedreiging over de mensheid gekomen, met overal angst en onzekerheid in haar kielzog. U

herinnert zich dat nog wel: een leeg en

verlaten Sint Pietersplein. Paus Franciscus alleen, lopend onder de regen. Dat

plein waar grote kerkelijke feesten werden gevierd met stoeten gemijterde

kardinalen en bisschoppen te midden van duizenden mensen. Pracht en praal.

Wat lijkt er meer op het evangelie: al de glorie, of die eenzame man in het wit op

dat lege plein. Hij wilde er de troosteloosheid vullen met hoop. Op veel mensen maakte dat een onvergetelijke indruk.

In zijn verkondiging midden op dat lege plein liet hij de officiële teksten terzijde en koos uit het evangelie van Marcus het verhaal dat we zojuist hebben gehoord: de storm op het meer, het zinkende bootje en de wanhoop van de opvarenden. As een beeld van onze tijd. En die wanhoopskreet: “Raakt het u dan niet dat wij vergaan?” Dat bootje, zegt Franciscus, is het beeld van deze wereld. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje, allemaal zijn we aan boord en delen hetzelfde lot.

Wat een tegenstelling: dat bootje dat schipbreuk gaat lijden, die wanhopige mensen, en dan die enige van wie ze nog hulp verwachten – en die ligt te slapen. “Hij ligt rustig te slapen”, zegt Franciscus in zijn preek. “Vol vertrouwen op de Vader”. “Raakt het u dan niet dat we vergaan?” dat verwijt wekt hem ruw uit zijn slaap. Het raakt hem in zijn ziel. Het liet hem zien hoe weinig mensen hem echt begrepen in zijn liefde en zorg”. Hij stelt hen maar één vraag, die ze door het geweld van de storm waarschijnlijk toch niet kunnen verstaan: “Waar is jullie geloof?” Het laat zien hoe groot de kwetsbaarheid van die mensen is”, zegt

Franciscus. “los van hun wortels, los van elkaar, zich alleen bewust van hun onmacht. En God die lijkt te slapen”.

Het machtswoord van Jezus waardoor de storm en de zee bedaren – en dat we zo hopen te zien en te horen in de stormen van vandaag, dat zien we nu niet om ons heen. Maar als ons geloof daar alleen van af zou hangen, is dat niet vooral een geloof gesneden op onze eigen maat?

En dan is er tenslotte die vraag op het eind van het verhaal: “Wie is Hij toch?”

Die vraag hoor je klinken door heel het evangelie van Marcus. Dat lijkt voor Marcus de belangrijkste vraag te zijn. Maar is dat niet juist de vraag die in onze tijd lijkt te verstommen? “Wie is Hij toch”? We zoeken alle mogelijke antwoorden op de vragen van deze tijd. Maar hoe zit het met die vraag? Hoeveel mensen stellen die nog?

Franciscus spreekt dan van andere vragen die direct met deze te maken hebben.

“Wie luistert er nog naar de schreeuw van de armen en verdrukten die het merendeel van de mensheid vormen”, vraagt hij.

“wie luistert er nog naar de schreeuw van de zucht naar macht en woorden nog steeds Maar het antwoord “Ja”, zegt hij, “die spreekt over die de Pandemie volledig

van de aarde, die aarde die door de rijkdom ondanks alle grote wordt verwoest?”

van Franciscus verrast ons. mensen zijn er. En hij ontelbaar velen die zich in inzetten voor hun

medemensen. Over die velen die zich vaak met gevaar voor eigen leven inzetten voor vrede en verzoening in de wereld. De mensen, vaak uit eigen kring, die we kennen, die echt verbroedering zoeken en de moed niet verliezen omdat ze zoveel goeds om zich heen zien. In die boot daar op het meer zitten we allemaal. We kunnen elkaar de boot uitvechten of er ruimte maken voor elkaar, elkaar bemoedigen in plaats van uitsluiten.

Een zekere Hugo Beuken zei in het Katholiek Nieuwsblad van Kerstmis: “We hebben wel veel stuurmannen vandaag, maar geen kapiteins die de sterren kunnen lezen”. Maar Franciscus besluit zijn preek door te wijzen op een ster die door de wolken blijft schijnen: Maria, die we Sterre der zee noemen. We zullen deze viering besluiten met een oud lied dat we allemaal kennen: “Stort hoop ons in ’t harte, o Sterre der Zee”.

Het is haar feestdag vandaag op deze eerste januari. Ze heeft in haar eigen leven stormen en vragen gekend, Ze wordt niet voor niets de Moeder van Smarten genoemd. Niets menselijks is haar vreemd. Ook zij moest zich steeds opnieuw die vraag stellen over die wonderlijke zoon van haar: “Wie is Hij toch?” Net als wij kreeg ze het antwoord daarop bij stukjes en beetjes. Daarom noemen we haar ook de Moeder van alle Gelovigen. En haar geheim: Alles wat haar

overkwam, ontving ze onbevangen. “Ze bewaarde het in haar hart en overwoog het bij zichzelf”, zegt het evangelie over haar. Zoals een hart kan krimpen van verdriet, zo kan het ook overstromen van vreugde. En wat je aan goeds bewaart in je hart, dat geef je gemakkelijk door aan een ander.

Dit jaar geeft Paus Franciscus ons mee in zijn kerstboodschap: “Vrede vraagt volgehouden menselijke inzet, maar is bovenal een gave uit den Hoge: vrucht van de Geest van Liefde die in het hart van de mensen werkzaam is. De kilheid ontdooien, haat, machtsmisbruik en onverschilligheid uit de harten van de mensen verdrijven. Het hart van de rijke volkeren verantwoordelijk maken, zodat ze niet blind blijven voor de nood van de arme volkeren. Weer het hart van de éne Vader ontdekken”.

En over sterren gesproken: in dit uur van wanhoop voor zovelen verschijnt er, net nu we het zo nodig hebben, een nieuwe ster van Bethlehem: de Zuid-Afrikaanse Anglicaanse Aartsbisschop Tutu.

Juist vandaag, op nieuwjaarsdag, staat hij als een ster aan de hemel. Die man die zich heel zijn leven inzette aan de zijde van Mandela voor de bevrijding van zijn volk uit het systeem van apartheid. Maar zonder haat, zonder wraak, zelfs op dat cruciale moment van die bevrijding. Geen bijtjesdag, maar op zoek gaan naar de waarheid, en van daaruit naar ommekeer, verzoening, vergeving – een keuze voor een nog nooit eerder gekende toenadering tussen blank en zwart. Geen grimmigheid, maar een innerlijke vreugde die hij uitstraalde in zijn aanstekelijke humor. En zo redde hij het land van een nieuwe oorlog. Vandaag is zijn uitvaart in zijn kathedraal van Kaapstad. In alle eenvoud zoals die vanzelfsprekend was voor heel zijn stijl van leven. Van hem kan gezegd worden wat Paulus durfde zeggen over zichzelf: *“Ik heb de goede strijd gestreden, de wedloop volbracht, het geloof behouden”*. Zijn dochter zei van hem: *“Mijn vaders hart was groot genoeg om de hele wereld in liefde vast te houden”*. Toch een kapitein die wel de sterren kon lezen. En zelf een ster aan de hemel geworden.

Voor een goed leven is zegen nodig. Voor goede en kwade dagen. Ook in pijn en zorgen kan dan nog licht schijnen. De beroemde Amerikaanse schrijver Emerson zei het al in 1848: en het is een gevleugeld woord geworden *“In alles wat God gemaakt heeft zit een scheur: daar valt het licht langs naar binnen”*. Om die zegen bidden we vandaag op deze eerste dag van het jaar.

Frans Timmermans, CSSp

Same, 15 januari 2022

Wereld aids dag

Op 1 december wordt wereldwijd aandacht gevraagd voor aids. In 1987, de eerste keer dat ik in Tanzania woonde, was aids een onbekende ziekte. Mensen stierven veelvuldig aan tbc of aan het 'mager- worden- syndroom. Het waren wel degelijk mensen die besmet waren met het aids virus. Er heerste een groot taboe op de ziekte en

er was grote angst. Want men zag dat meerdere mensen uit een gezin vlak achter elkaar stierven. Met als gevolg veel ontwrichte gezinnen en kinderen die door grootouders of andere familieleden opgevangen moesten worden.

In de jaren 90 was er in ons workshop programma voor leiderschap en ontwikkeling ook altijd een onderdeel om de HIV/ aids problematiek te bespreken. Dit onderdeel werd samen met een gezondheidswerker van het bisdom uitgevoerd. Inmiddels is er veel veranderd. Er is meer voorlichting op scholen, er zijn goede medicijnen zodat het nu een chronische ziekte is. Ook hebben ziekenhuizen nu counseling programma's en worden zwangere vrouwen op aids gecheckt en indien besmet goed begeleid. En als de baby geboren is wordt die ook gelijk gecheckt.

Ondanks alle goede voorlichting vinden er toch jaarlijks nog veel aids besmettingen plaats. Wereld aids dag 2021 werd dan ook aangegrepen om vanuit verschillende kerken, de moskee en de lokale overheid aandacht aan dit thema te besteden. Dit jaar was de manifestatie in het dorp Hedaru, dat berucht is om de verspreiding van HIV/ aids. In Hedaru overnachten dagelijks vrachtwagenchauffeurs en er vindt veel prostitutie plaats.

Marktplaats in Hedaru

Op het marktplaats waren grote party tenten neergezet. En toen de officials -ruim twee uur later dan gepland- eindelijk waren gearriveerd kon het programma beginnen.

Enkele para-legals (mediators in familie aangelegenheden) uit Hedaru hadden een klein toneelstukje ingestudeerd. Zij hadden dat samen met een collega van het programma Gender and Development in ons bisdom voorbereid. Vervolgens waren er verschillende liederen over aids. Kinderen uit de onderbouw en bovenbouw van een anglicaanse school brachten de liederen al dansend en zingend ten gehore. De studenten van de middelbare school hadden samen met hun tekendocent grote tekeningen op flipcards gemaakt. Met dit beeldmateriaal

lichten ze verschillende situaties over aids toe. En natuurlijk waren er de nodige toespraken.

Aan de rand van het marktplein stonden twee legertenten. Hier konden mensen zich laten testen op aids, malaria en corona. Verpleegkundigen van het lokale gezondheidscentrum namen bloed af of namen met een wattenstok neus en keel samples. De namen en telefoonnummers werden genoteerd en later kregen zij per telefoon de uitslag te horen.

Ook konden mensen zich laten vaccineren tegen corona met Sinovac, een chinees vaccin. Echter daar werd weinig gebruik van gemaakt. De vaccinatiegraad in Tanzania is nu ongeveer 1½%. Nog steeds heel erg laag. Op de terugreis zaten in onze landcruiser enkele vrouwen en mannen van een lokale ondernemersgroep in Same. Ze kenden elkaar goed en waren gewend om openlijk met elkaar te praten over problematieken vanuit een genderperspectief. De vrouwen spraken vrijelijk over het gebruik van condooms, het promiscue gedrag van (hun) mannen, over verkrachting en ongewenste intimiteiten op het werk en incest. Genoeg uitdagingen om in het nieuwe jaar op te pakken en te integreren in mijn workshops.

Hartelijke groeten, Marielle

Jarigen in januari

3 Chima Anyaeze
4 Gerry Aben

8 Martin van Moorsel
9 Zr. Antonia Pepers

11 Peter van der Drift
14 Clement Amoako

Jarigen in februari

7 Zr. Judith van de Velden
8 Marielle Beusmans

13 Zr. Petronella Floris
17 Kees Bruin

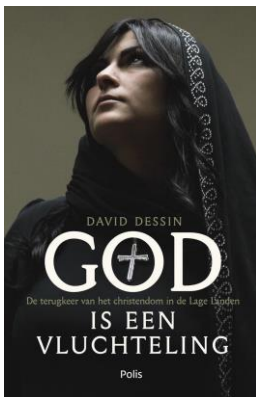
21 Zr. Antonetta van Winden
27 Frans Timmermans

Christelijke vluchtelingen

Inleiding

Wie het over vluchtelingen of migranten heeft, denkt bijna altijd impliciet aan moslims. Sommige politieke partijen spelen hier welbewust op in. Maar de werkelijkheid is toch heel anders. Een groot deel van de vluchtelingen zijn christenen. Het Amerikaanse Pew Research Center berekende in 2012 dat er 26 miljoen christelijke immigranten in Europa waren, waarvan de helft afkomstig van buiten Europa, terwijl er 12 miljoen islamitische immigranten waren. Over deze christelijke migranten hoor je bijna nooit iets.

David Dessin, een Vlaamse filosoof en onderzoeker, schreef juist over deze christelijke migranten een bekroond boek: *God is een vluchteling. De terugkeer van het christendom in de Lage Landen*, Kalmthout 2017.

In dit artikel wil ik aan de hand van de gegevens uit dit boek uiteenzetten welke impact deze christelijke migranten hebben op het christendom in West-Europa in het algemeen en meer speciaal in de Lage Landen. Dessin schrijft vooral over christelijke migrantengemeenschappen in Vlaanderen, maar hij betreft in zijn betoog er ook migranten kerken bij uit

Nederland en Duitsland.

In het bestek van deze bijdrage is het onmogelijk om al deze christelijke gemeenschappen de revue te laten passeren. De auteur geeft een inkijk in de historische achtergrond en tegenwoordige verschijningsvorm van kerken die hun oorsprong hebben in het Midden-Oosten, Iran, Filipijnen, China, Eritrea en andere Afrikaanse landen. Met het oog op het lezerspubliek van *Spinet* beperk ik mij tot twee christelijke migrantengemeenschappen: de katholieke Afrikaanse gemeenschap in Antwerpen en een evangelische kerk uit Ghana in die stad. Maar eerst wil ik enig licht werpen op de christelijke migrantengemeenschappen in het algemeen in onze contreien.

Christelijke migrantengemeenschappen

Wie het over vluchtelingen of migranten heeft, denkt bijna altijd impliciet aan moslims. Sommige politieke partijen spelen hier welbewust op in. Maar de werkelijkheid is toch heel anders. Een groot deel van de vluchtelingen zijn christenen.

Het Amerikaanse Pew Research Center berekende in 2012 dat er 26 miljoen christelijke immigranten in Europa waren, waarvan de helft afkomstig van buiten Europa, terwijl er 12 miljoen islamitische immigranten waren. Over deze

christelijke migranten hoor je bijna nooit iets. David Dessin, een Vlaamse filosoof en onderzoeker, schreef juist over deze christelijke migranten een bekroond boek: *God is een vluchteling. De terugkeer van het christendom in de Lage Landen*, Kalmthout 2017.

Christelijke migranten gemeenschappen

Allochtone christelijke migrantengemeenschappen vind je vooral in de grote steden waar de meeste migranten wonen. Bijna iedereen kent wel zo'n gemeenschap, maar het zijn er veel. Zo zijn er om een paar te noemen evangelicale huiskerken, Afrikaanse geloofsgemeenschappen, Syrisch-orthodoxen en Chaldeeuwse katholieken. Ook al zijn ze er en hebben ze een bloeiend bestaan, vaak vallen ze buiten het gezichtsveld van maatschappij en gevestigde kerken. Officieel houdt men geen rekening met de religieuze identiteit van migranten.

In het geïndividualiseerde en gerationaliseerde christendom in West Europa is religie een kwestie van persoonlijke voorkeur en moet zich afspelen achter de

voordeur. Deze geseclariseerde religie is het model dat gehanteerd wordt bij de beoordeling van migranten. Zo is het ondenkbaar dat religie invloed heeft op maatschappelijke gedragingen. Denk hierbij aan geweld. Maar ook dat christenen soms een kwetsbare groep zijn en moeten vluchten voor totalitaire regimes wordt in deze visie op religie niet aangenomen. De relatie tussen religie en slachtofferschap wordt niet meer gezien.

Meer en meer zullen we met deze instroom van christelijke nieuwkomers geconfronteerd worden. Zij dragen een wereldbeeld uit waarin religie een rol speelt in elke dimensie van het bestaan. Het is een arme, radicale en vooral zuidelijke vorm van het christelijk geloof in tegenstelling tot het Europese geseclariseerde christelijke geloof.

Vandaag zijn er zo'n 2,3 miljard christenen, waarvan drie vierde buiten Europa leeft. Zij leven in Zuid-Amerika, Afrika en Azië, in wat het globale Zuiden genoemd wordt. Soms behoren deze christenen tot Afrikaanse en Aziatische kerken die zich eeuwenlang buiten de invloedssfeer van Europa hebben ontwikkeld. De geschiedenis van deze kerken wordt nu in brede kringen beter bekend.

Sommige christelijke gemeenschappen uit het globale Zuiden worden in de laatste decennia massaal vervolgd en hebben hulp nodig. Ze lijden onder politieke vervolging, maar kennen ook verhalen van verzet, lijden en

martelaarschap. Zo zijn er etnische zuiveringen door islamitische terroristen in delen van Syrië en Irak.

In het noorden van Nigeria zijn christenen het slachtoffer van geweld en ontvoeringen door Boko Haram. Toch is dit geen onbekend fenomeen voor christenen. Het mondiale christendom is van zijn oorsprong af al een religie van verdrukten en vervolgd geweest.

Zoals het oude christendom dat we in Europa kennen geen eenvormige gestalte heeft, zo is ook het nieuwe christendom dat nu in onze streken binnenkomt met de instroom van vluchtelingen en arbeidsmigratie ook veelvormig. Daarbij komt dat missionarissen vaak ook uit het globale Zuiden komen. Sommigen van de gevluchte christenen zwijgen niet over hun geloof en gaan de straten en pleinen op om het woord van God te verkondigen. Ook gebeurt het dat er vanuit deze nieuwe christenen priesters, pastors en voorgangers geroepen worden.

Een Afrikaanse gemeenschap in een kosmopolitische stad

Naast de Chaldeeuwse gemeenschap uit het Midden-Oosten die zich in katholieke parochies in Vlaanderen probeert te integreren, zijn er de katholieken uit alle windstreken van de wereld die met de parochiestructuur te maken hebben in dit gewest. In een kosmopolitische stad als Antwerpen komt dit vraagstuk heel duidelijk tot uiting. Het oude beeld van de kerk werkt er niet meer. De secularisatie en het vertrek van jonge gezinnen uit het centrum hebben tot leegloop geleid in de oude parochies in de binnenstad. In de jaren negentig van de vorige eeuw hebben migranten uit Afrika, Zuid-Amerika en Oost-Europa hun eigen gemeenschappen gesticht. Ook al ogen deze nieuwe gemeenschappen traditioneel, ze zijn vanbinnen modern. Ze zijn dynamisch en syncretisch. Bovendien financieren ze zichzelf. Maar de Vlamingen hebben er geen affiniteit mee. Een integratie van de nieuwe gemeenschappen op korte termijn zit er niet in. Er zijn reserves over de Afrikaanse gemeenschap. Deze is breed, maar heeft weinig diepgang. Ze heeft geen verankerde spiritualiteit en theologie. Toch ligt de toekomst bij deze migrantengemeenschap. De Nederlandstalige gemeenschap is in feite een migrantengemeenschap geworden.

Jonge Afrikaanse immigranten hebben moeite zich aan te passen aan de nieuwe cultuur waarmee ze in aanraking komen. Ze verwonderen zich over het feit dat er hier zo weinig geloof is. Bovendien is homoseksualiteit voor hen een groot probleem. De kerk kan hun gedrag niet

goedkeuren, maar je moet ze wel respecteren. De Antwerpse bisschop, Johan Bonny, staat bekend als een liberale prelaat die ook homoseksuele relaties wil kunnen zegenen in de kerk.

“Tegen Afrikaanse christenen, die geloven vanuit hun buik, vanuit de emoties, gaan wij zeggen: hier in het Westen hebben we de verlichting gehad, en de redelijkheid en de wetenschappelijkheid. [...] Het zal in Afrika ook veranderen. Hun theologen die in het Westen gestudeerd hebben, denken ook niet meer hetzelfde als wie alleen daar was.” Als een immigrantenpriester met de hand op de bijbel verklaart dat homoseksualiteit zonde is, wil de bisschop met hem daarover in gesprek gaan. Toch wordt deze visie niet door veel Afrikaanse christenen en bisschoppen erg gewaardeerd.

De New Testament Ministries

Deze Ghanese kerk is een van de vele evangelische gemeenschappen in Vlaanderen met afdelingen in andere grote steden in dit gebied. In Antwerpen komt ze bijeen in een conferentiezaal met een laag plafond. Aan de muren hangen posters van Jezus en Bijbelverzen. Een viering begint met opwarmingsliederen.

Daarna volgt de aanbidding met ruimte voor persoonlijke getuigenissen. Kerkleden vertellen hoe wonderlijke gebeurtenissen hen ten deel zijn gevallen. De sfeer begint er goed in te komen. Er wordt gedanst, gezongen, de muziek wordt almaar luider, de handen

gaan de lucht in onder een vast ritmisch patroon. Na de preek volgen er mededelingen over hygiëne en jezelf goed wassen voor de dienst. Dan is er een uiteenzetting over diabetes dat een groot probleem is in de Afrikaanse gemeenschap waar men heel veel van vlees houdt. Daniel 1,11-15 wordt aangehaald waarin de profeet een dieet van groentes volgt en er gezonder van wordt. Dit wordt bevestigd met een luid Amen van de gemeenschap.

Aan deze Bijbelpassage wordt een betoog opgehangen over gezond en ongezond eten. Ook het drinken van alcohol komt aan bod. Moeders wordt aangeraden hun kinderen in plaats van chips fruit, groentes en water mee te geven voor school. Deze religieuze nadruk op leefregels in een maatschappij waarin geen seculiere moraal bestaat is onder andere een manier om zich te onderscheiden van andere religieuze groepen. Na beëindiging van de dienst krijgen de leden een pen. Wie niet kan schrijven wordt gevraagd de pen te geven aan iemand die het wel kan.

In de spirituele wereld waarin leden van deze gemeenschap leven neemt de oorlog tussen goed en kwaad een grote plaats in. Iedereen die Gods wil niet doet, doet de wil van de duivel. Voorbeelden hiervan zijn filmpjes op YouTube waarin Obama en de paus ontmaskerd worden als de antichrist. Alleen door gebed en Bijbellezing kunnen hun plannen tegengehouden worden. Door te bidden kan God hen helpen.

Enkele slotopmerkingen

Sinds een halve eeuw vindt er een voortschrijdende secularisatie plaats in West Europa. Hoe kan het christendom overleven als zijn leden er bijna geen interesse meer in tonen? Helemaal zal het wel niet verdwijnen, maar de realiteit is dat het christendom niet langer zal fungeren als het bindend sociale weefsel. Het christendom wordt een minderheid in West Europa, maar het zal elders voortleven in oude en nieuwe gestalten. De twintigste eeuw is de eeuw waarin voor het laatst witte mensen de kerk domineerden.

Tegen 2025 zullen Afrikanen en Latijns-Amerikanen al bijna twee derde van de totale katholieke bevolking uitmaken. Tegen 2050 zullen er zowel in Afrika als in Azië meer katholieken zijn dan in Europa. Ook op theologisch gebied zullen er verschuivingen plaatsvinden. Niet westerse theologen en de problemen van het globale Zuiden zullen meer aan bod komen in de kerk. Het is een kwestie van tijd dat er een paus gekozen wordt van Afrikaanse of Aziatische afkomst.

De instroom van christelijke vluchtelingen en migranten confronteert ons met de verschuiving in het christendom. Het Europese christendom is op zijn retour, maar het christendom als zodanig is springlevend, maar dan in nieuwe verschijningsvormen. Zullen christelijke migrantengemeenschappen geïntegreerd worden in de bestaande structuren of zullen ze eilanden blijven in een geseclariseerd landschap? In de katholieke en protestantse kerk bestaan genoeg mechanismes om ze in te bedden en te integreren. Maar het kan ook zijn dat dat niet gebeurt. Onder invloed van de islam en meer radicalere varianten van het christendom kan het zijn dat het christendom meer afstand neemt van de postchristelijke maatschappij en er zich niet langer meer mee identificeert. Nieuwe christenen voelen dan niet meer de druk om hun tradities en cultuur alsmaar aan te passen aan een niet-christelijk wereld.

Albert de Jong CSSp

NiEUWS

Het email adres van Harrie Zandbelt is gewijzigd in harzandbelt@gmail.com

Jubilarissen in 2022

65 jaar professie

Zuster Petronella Floris
Professie 29 augustus 1957 Nogent (Frankrijk)

Zuster Antonetta van Winden
Professie 29 augustus 1957 Nogent (Frankrijk)
Nogent (Frankrijk)

60 jaar priester

Pater Ben Putten
Priesterwijding 7 oktober 1962 Tiel

Pater Rut Rutten
Priesterwijding 7 oktober 1962 Gennep

60 jaar professie

Zuster Judith van der Velden
Professie 29 augustus 1962 Wijchen

40 jaar professie

Zr. Corrie Wassenberg
Professie 15 augustus 1982 Genneep

25 jaar priester

Pater Chima Anyaeze
Priesterwijding 9 augustus 1997 Zoetermeer

In Memoriam pater Piet Meeuws

6 juni 1938 – 10 december 2021

Pater Piet is geboren in Someren in een groot gezin met twaalf kinderen. Hij is een van de vele paters en broeders van de Congregatie van de H. Geest uit Someren. Na zijn op leiding in Weert en Gemert vertrok hij in 1964 naar de Centraal-Afrikaanse Republiek en heeft daar tot 2009 gewerkt met een onderbreking van 5 jaar in het Provinciaal Bestuur in Nederland.

Hij heeft voor het bisdom Bangassou vele functies bekleed. Hij noemde zichzelf dan ook “een man van 12 ambachten” en dat zegt vooral iets over zijn vele talenten en persoonlijke, ook bestuurlijke gaven. Naast pastor was hij directeur van het klein seminarie en later ook procureur van het bisdom Bangassou.

Tijdens zijn tweede periode in het provinciaal bestuur in Nederland in 2009 kreeg hij een hersenbloeding waar hij nooit helemaal van herstelde. Toch vervulde hij nog enkele taken in Gennep na de verhuizing van Gemert naar Gennep, met name als corrector van het Spinet.

Zijn overlijden overviel ons allen, zowel zijn familie waar hij een sterke band mee had als de confraters. Wij zullen hem erg missen, met name zijn wijsheid en humor.

Dat hij nu mag rusten in de vrede van de Heer.

=====

Boodschap van de Spiritijnse Gemeenschap van Mobaye, Centraal Afrikaanse Republiek

Pater Piet Meeuws was van 1975 tot 1985 pastoor van de St. Joseph parochie in het stadje Mobaye, in het bisdom Bangassou.

De spiritijnse medebroeders die nu in zeer moeilijke omstandigheden voor die missie zorg dragen – in een land verscheurd door elkaar bevechtende rivaliserende milities, waar dood en geweld overheersen, schreven de volgende brief aan de Nederlandse Spiritijnen en aan de familie en vrienden van Piet.

Beste medebroeders en vrienden in Nederland,

Met grote droefheid ontvingen we hier in de St. Josephparochie van Mobaye het bericht dat Pater Piet Meeuws van ons was heengegaan. Met name de oudere leden van de Christengemeenschap bewaren levendige herinneringen aan alles wat hij gedaan heeft, aan alles waardoor hij heeft bijgedragen aan de opbouw van het Rijk Gods onder ons.

Een week na zijn dood hebben wij een dag van gebed voor hem georganiseerd, op zaterdag 18 december. We begonnen die dag om zeven uur 's morgens in de parochiekerk met een tijd van aanbidding, met liederen en vooral ook met persoonlijke getuigenissen van de aanwezigen. Heel veel mensen waren gekomen. Ze stonden een ogenblik stil voor zijn foto die we hadden opgesteld naast het altaar. Veel van hen vertelden wat ze met hem hadden beleefd: ontmoetingen waaruit ze kracht hadden geput, hulp die ze hadden ontvangen, vaak ook korte verhalen waarin we de humor van Piet herkenden en die de mensen deden glimlachen.

Om twaalf uur 's middags hebben we de uitvaartmis voor hem gevierd. Het was alsof hij zijn christenen voor een laatste keer had samengeroepen om met hem te bidden, zoals hij dat zo vaak had gedaan als hun pastoor.

We hebben de dag besloten rond een kop koffie, samen met de Christengemeenschap ter ere van hun overleden pastoor. We weten zeker dat we er in hem nog een voorspreker bij God hebben bijgekregen voor onze parochie.

De Spiritijnse gemeenschap van Mobaye: Pater Prince, Centrafrikaan, Pater Olaf Derenthal, van de Duitse Provincie, Broeder Séverin Oloua, Centrafrikaan, stagiaire.

OVERLEDEN

19 november	In Bergen op Zoom overleed in de leeftijd van 81 jaar de heer Ben Rutten, broer van pater Piet Rutten.
4 december	In Volendam overleed in de leeftijd van 94 jaar de heer René Blommestein, broer van †pater Koos Blommestein.
19 december	In Ulft overleed in de leeftijd van 81 jaar mevrouw Tonny Krauts -ten Brink, zus van pater Theo ten Brink.
10 januari	In Drachten overleed in de leeftijd van 87 jaar de heer Ger van Rooijen, oud collega van ons.

=====

Spinet digitaal ontvangen?
Stuur een email naar pb-secretariaat@missie-geest.nl